

Organitzat per: UESC i l'Ajuntament de Sant Cugat
Data: 30 de Novembre de 2006
Lloc: S.C. Trade Center
Autor: Josep Marí (Psicòleg del CAR de Sant Cugat del Vallès) pmari@car.edu

SER NOMES PARES

Plantejament

Partim de la base que, en els pavellons, no solament es formen jugadors professionals d'hoquei patins. D'aquests, en sortiran finalment uns pocs. Nosaltres entenem que, en els pavellons, també es formen persones. Si volen, persones motivades per rendir al màxim de les seves possibilitats; aprenentatge que els hi valdrà per a altres moltes coses en la vida.

De vegades, veient el comportament d'alguns pares, temem ser els únics que reconeixem en aquest esport una eina ideal per a forjar persones. De vegades, l'hoquei sembla l'excusa perfecte per projectar il·lusions i frustracions. Altres, es converteix en el hobbie familiar del cap de setmana. En resum, massa sovint se'n fa un mal us de les possibilitats formatives d'aquest esport.

Si els sembla bé, classificarem els diferents tipus de pares que habiten els pavellons on es celebren els partits que disputen els seus fills. Aprofitarem l'ocasió per suggerir unes pautes d'actuació a mesura de les necessitats de cada tipus de pares. Això sí, des del més absolut respecte a la figura i a la labor dels pares.

Pares desinteressats

Probablement cap d'aquests pares estigui llegint el present article. És més, difícilment en veureu a un d'ells ocupant un seient d'un pavelló. Justament és aquesta manca d'implicació en la programació esportiva del seu fill la que el defineix. El seu comportament mai restarà en l'educació integral del seu fill, el problema és que tampoc sumarà. Recordi's que ja hem dit que necessitem de la col·laboració dels pares per fer persones dels jugadors.

Potser no estiguen participant, senzillament, perquè no saben com fer-ho. Ningú us ho ha explicat, mai ho heu demanat, tampoc a ningú se li ha acudit. El cas es que no sabeu per on començar. Si és així, per favor, pregunteu. Pregunteu al monitor o entrenador del vostre fill com posar la primera pedra. Ben segur que us oferirà més d'una opció que us farà el pes i no us traurà més temps del que just disposeu per acompanyar al vostre fill.

De tota manera, mai prometeu més dedicació al programa esportiu del vostre fill de la que pugueu oferir. No acomplir amb les expectatives del vostre fill, li restarà il·lusió per continuar amb el programa.

Pares entrenadors sense titulació

Es col·loquen estratègicament prop de la banda o en l'horitzó de la mirada del fill mentre juga. Disposen d'unes enormes cordes vocals i d'un sofisticat codi de senyals per indicar la tàctica a seguir en cada moment del partit. S'enfaden quan el seu fill, per poder seguir la tàctica de l'entrenador, desatén les seves instruccions. Es molesten quan interpreten que el seu fill no segueix les instruccions al peu de la lletra, oblidant que la tasca del rival és dificultar aquesta posada en escena. Crítica sense manies als àrbitres, discrepa amb l'entrenador i es discuteix amb els directius que no estan d'acord en que el seu fill és el millor. Quan el nen arriba a casa comença la segona part del partit.

Els pares entrenadors sense titulació haurien de prendre consciència de tres conseqüències que la seva conducta té en el funcionament dels seus fills, a saber:

- a) El fill perd la concentració, al tenir que estar més pendent de les instruccions del seu pare que de l'evolució del partit.
- b) El fill es posa nerviós, al sentir-se contínuament observat i judicat. Sap que si no juga a gust del pare, o perd, hi haurà esbroncada en arribar a casa.
- c) El fill es confon, en entrar en contradicció les instruccions del pare amb la tàctica de l'entrenador.
- d) El fill sent vergonya.

Si realment està convençut que l'entrenador te una idea equivocada sobre com ha de jugar el seu fill, li ho comentí. Però a l'entrenador, mai al seu fill. Busqui un bon moment, mai en calent just després del partit, sempre tranquil·lament des del respecte al seu treball. D'aquesta manera, una vegada estiguin els dos d'acord, només li arribarà al seu fill una sola fletxa: la de l'entrenador. Que al jugador li arribi una sola fletxa, no és únicament bo per aquest tipus de pares; ho és per a tots sense excepció. Si vostè no entén d'hoquei patins, confí a l'entrenador aquest àmbit de l'educació del jugador i reforci, sempre que pugui, la seva actuació davant del seu fill.

Si a partir d'ara, no es pren les coses tan seriosament, vostè serà el primer en notar el canvi. Si cada vegada que el seu fill falla una pilota "tonta", en lloc de criticar-lo l'anima, potser deixi de cometre tantes errades seguides. Si li reforça l'esforç per arribar a una pilota impossible, en ves de reprimir-lo per no haver arribat, probablement comenci a tornar-ne més d'una en cada partit.

Pares assistència tècnica en carretera

La mare sol ocupar-se de reposar les samarretes i de subministrar els entrepans en el moment precís. La germana petita és l'encarregada d'omplir d'aigua el bidó cada vegada que es buida. El germà gran, si és espavilat, s'encarrega de la filmació; no vagi a ser que guanyi al campió de la passada edició del campionat i no en quedi constància. El pare, apart de portar el cotxe, fa de psicòleg en triar les tres paraules justes abans que abandoni la graderia el protagonista.

En altres paraules, ell només ha d'ocupar-se de jugar, perdó, de guanyar. Sí, sí, de guanyar, perquè si després de tot aquest esforç col·lectiu no guanya, ningú li dirà res, ningú li farà mala cara; però ell sabrà perfectament que ha decebut al seu equip. Ho sabrà perquè l'altre dia, quan va guanyar, tot i que sense gaire esforç, el varen rebre amb honors de capità general.

Tot aquest muntatge, apart de mostrar una peculiar forma de resoldre el temps lliure dels caps de setmana, impedeix al jugador la magnífica oportunitat d'aprendre a buscar-se la vida, a espavilar-se tot sol. Aquesta autonomia la considerem absolutament imprescindible per formar-se personalment i per arribar a l'élite esportiva. Si de veritat ho fa bé i algun dia el porten a competir a l'estranger, per exemple a Txequia, llavors qui li donarà tot aquest suport?. Aquí et vull veure! Per fer-li un favor a curt termini, li estem fent una mala jugada a llarg termini.

Però el pitjor és la sobreprotecció, els pares estan convençuts de que fan el millor per al seu fill (gran error), els fills han de tenir autonomia, han d'aprendre per si mateixos, de l'error s'aprèn, només si existeix risc de que es pugui fer mal (físic o moral) l'hem

d'ajudar. Per exemple, el fill s'ha de preparar la bossa i l'ha de buidar quan torna a casa, ha de ser capaç de cordar-se les sabatilles tot sol, etc.

Pares ben orientats psicològicament

En honor a la veritat, no vull acabar aquest recorregut per la geografia dels nostres pavellons sense fer referència a una espècie que, sortosament, s'està reproduint en progressió geomètrica; els pares ben orientats psicològicament. Se'ls podria descriure breument dient que, bàsicament, de l'únic que fan és de pares.

Cedeixen el seu fill a l'entrenador i entenen que part de l'admiració que fins ara el seu fill els destinava, a partir d'ara s'haurà de repartir amb el tècnic. No es mostren competitius amb els seus fills i no relativitzen les victòries dels fills amb les seves batalletes de joventut. Quan els fills se senten frustrats perquè les coses no han sortit com s'esperaven, són els primers d'ajudar-lo a fer-li veure el costat positiu de la situació. Aquests pares, també es caracteritzen per mostrar auto-control davant dels fills; només així, predicant primer amb el seu exemple, poden després exigir als seus fills una conducta esportiva. Reforcen l'esforç, la progressió i el divertiment jugant. Quant no han vist el partit, el primer que pregunten és: t'ho has passat bé?, ja et surt millor el revés?, has fet amics?; enlloc de: d'on vens?, has guanyat?, o pitjor encara: per quant has perdut avui?.

Espero haver-vos fet reflexionar. Prendre consciència és el primer pas per canviar un comportament per un altre de millor.

Josep Marí
Psicòleg del CAR de Sant Cugat
pmari@car.edu

Nota:

S'ha citat una frase de l'Antoine de Saint-Exupéry: "*Si vols construir un vaixell, no comencis per arreplegar els materials; comença per engrescar la gent, inculcant-los l'anhel per fer-ho*".

I finalment s'ha parlat de que "és més important el caràcter que el talent".